ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 18	ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 35
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	„ 9	ΕΞΑΜΗΝΟΣ	„ 18
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	„ 5	ΤΡΙΜΗΝΟΣ	

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐτησία Δολλάρια 8.—Ἑξάμηνος 4.—Τρίμηνος 2,50

ΔΙ' ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 5

ΕΜΠΡΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δ. ΟΙΚ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Π. Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΤΟΣ 21ον ΑΡΙΘΜΟΣ 7244 | ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 138 | ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 5 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΡΙΤΗ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1915

100 ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Αἱ Ἀθῆναι χθὲς ἐξεχύθησαν εἰς μίαν ἀπέραντον καὶ μαινομένην θάλασσαν εἰς τὸ Πολύγωνον. Καὶ ἀπὸ τὰ ἔγκατα αὐτῆς, ὡς ὑπὸ σεισμοῦ συγκλονηθείσης καὶ διανοιχθείσης ἀνέβυσσεν αἴφνης καὶ ὑψώθη ὄρος μέγα καὶ τρομερὸν— ὁ Ὄλυμπος ἑνὸς ἀναθέματος — τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ Μεγάλου Προδότου.

Εἶδε τὸ Πολύγωνον καὶ παλαιὰς καὶ προσφάτους ἡμέρας λαϊκῶν παραφορῶν καὶ ἐκρήξεων. Ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας ὁ λαὸς ὤρθωσε κεφαλὴν λέοντος καὶ ἐξέχυσεν ἀπὸ τὴν ψυχήν του τὸ γλυκύτερον καὶ μεθυστικώτερον βάλσαμον λατρείας καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Βασιλέα Του. Ἀλλ' οὔτε εἶδεν εἰς τὸ παρελθόν, οὔτε θὰ ἴδῃ πλέον, ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος θὰ χρυσώνῃ τὸν Παρθενῶνα ἡμέραν, ὡς τὴν χθεσινήν. Πρώτην χθὲς φορὰν—ἀλλὰ καὶ τελευταίαν—ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις συναρπασθεὶς εἰς τὴν θύελλαν τοῦ κολοσσαίου ἐκείνου συναγερμοῦ μὲ τὴν βοὴν κατ' τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν δίνην ἑνὸς καταρράκτου, μὲ τὴν αὐτὴν τρικυμίαν εἰς τὴν ψυχήν, μὲ τὴν αὐτὴν λάμψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ τὸν αὐτὸν παλμὸν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀμετλήκτου καὶ σεδηρᾶς χειρὸς ἔβαλε τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος ἐναντίον πολιτικοῦ, ὅστις ἐκυβέρνησε τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅστις ὑπῆρξεν Ἕλλην, καὶ μὲ τὴν αὐτὴν φωνὴν — φωνὴν λαοῦ— ὀργὴν Θεοῦ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα καὶ τὴν κατάραν. Ἦτο ἡ ὀργὴ τῆς ψυχῆς καὶ ὁ φαρμακωμένος πόνος καὶ ἡ λύσσα τῆς ἀγανακτήσεως ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου ἐνέπηξε τὸ δηλητηριῶδες βέλος τῆς προδοσίας ὁ ἀποτρόπαιος ἄνθρωπος τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἡ Δικαιοσύνη ἐξακολουθεῖ ἀκόμη τὸ ἔργον της κατὰ τῆς φρικτῆς σπείρας τῶν συνωμοτῶν. Ἀλλ' ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐξέφερεν ἤδη χθὲς τὴν φοβερὰν καὶ ἀμετάκλητον καταδίκην του. Τὴν ἀνέσυρεν ἀπὸ τὴν ψυχήν του καίουσαν καὶ τὴν ἐχάραξε πυρίνην καὶ ἀνεξίτηλον ἐπάνω εἰς τοὺς λίθους τοῦ ἀναθέματος. Τὴν καταδίκην τοῦ προδότου οἱ αἰῶνες δὲν θὰ τὴν σδύσουν. Θὰ τὴν καταστήσουν μόνον φοβερωτέραν. Αἱ ἀμέτρητοι χελιδόνες τῶν ριφθέντων λίθων τοῦ ἀναθέματος μίαν φέρουν ἐπιγραφὴν «ΠΡΟΔΟΤΗΣ». Ἀλλ' ὅλα τὰ ὄρη καὶ τὰ δουνὰ τῆς Ἑλλάδος δὲν ὑψοῦνται ἤδη κολοσσαῖα ἀναθέματα κατὰ τοῦ Προδότου, ἀπὸ τοῦ χιονοκορύφου Ὀλύμπου μέχρι τοῦ ἀπαλωτέρου εἰς γραφικότητα Ἑλληνικοῦ λοφίσκου; Ἐηκώσατε οἱονδήποτε λίθον ἀπὸ τὴν γῆν. Θὰ εὕρητε ἐπάνω χαραγμένον «προδότης». Ἀνοίξατε τὸ στῆθος οἱουδήποτε Ἕλληνος. Θὰ ἴδητε μέσα τὴν φρίκην τοῦ προδότου. Θέσατε τὸ οὖς εἰς πᾶσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν ἀπὸ τοῦ μικροτέρου νηπίου μέχρι τοῦ γέροντος καὶ θ' ἀκούσητε τοὺς παλμούς της νὰ κτυποῦν τὸ ὄνομα τοῦ προδότου. Ἴδετε εἰς τὸν ἀέρα τὸν Ἑλληνικόν. Διὰ τοῦ θορύβου τῆς ζωῆς τῶν πόλεων, διὰ τῆς γραφικῆς ἐρημίας τῶν χωρίων, διὰ τῆς κατειγέδος τῶν δασῶν, διὰ τῆς τρικυμίας τῆς θαλάσσης, ἡ πνοὴ τῆς θυέλλης καὶ ἡ γλυκερὰ αὔρα τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ ἐναρμονίζονται καὶ ἀντιλαλοῦν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα. Τὸ ὄνομα τοῦ προδότου. Τὸ κελάρυσμα τῶν ρυακίων καὶ ὁ παφλασμὸς τῶν ποταμῶν καὶ ἡ βοὴ τοῦ ἀφρισμένου Ἑλληνικοῦ πόντου, ἐκεῖ ποῦ μυκᾶται εἰς τὸ πέλαγος ἢ συντρίβεται εἰς τὴν ἀκτὴν ἀντιδοοῦν μέχρις οὐρανοῦ τὸν κεραυνὸν τῆς κραυγῆς τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ: Ἀνάθεμα εἰς τὸν προδότην!

Ὁλοζώντανον τὸν ἔθαψε χθὲς βαθειὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γῆν ὁ λαὸς τὸν ἀπαίσιον μητραλοίαν. Βαθὺς ὁ λάκκος του. Βαθὺς ὅπως ὁ τάφος τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος τῆς Θεσσαλονίκης ὤρυξε μὲ τὰς μιαρὰς του χεῖρας ἵνα ρίψῃ ἐντὸς αὐτοῦ ἀλυσσόδετον, ἀσπαίρουσαν καὶ αἱμύφυρτον τὴν Ἑλλάδα. Βαθὺς ὁ τάφος τοῦ προδότου. Βαθύτερος τοῦ ὁποίου δὲν ἠνοίχθη, οὐδὲ θὰ ἀνοιχθῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γῆν. Ἡ Ἑλλὰς ὅλη ἠνοίχθη εἰς τάφον διὰ νὰ καταχώσῃ τὸν προδότην. Τάφος βαθύτερος καὶ ἀπὸ τὸν βυθὸν τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ρέζαν τοῦ Ὀλύμπου. Καὶ εἰς τὸν τάφον αὐτὸν ἐπάνω ὡς πλάκα ἐπετύμβιον ἄλλον Ὄλυμπον κατεκύλισε—τὸν Ὄλυμπον τοῦ ἀναθέματος, μὲ τὴν ἐπιγραφήν: Ἐνθάδε κεῖται ὁ προδότης! Τίς ὁσονδήποτε ἰσχυρὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐγείρῃ αὐτὸν τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος; τίς Γίγας ἢ τίς Τιτάν;

Οἱ «Τάξιμς» τοῦ Λονδίνου προχθὲς ἀκόμη μὲ τὸ πάθος μεᾶς ἀνιάτου Βενιζελοπληξίας ἡ ὁποία μὲ ὅλον τὸν φαιδρόν της χαραντῆρα δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποτελῇ τὴν ὀμοτέραν ὕβριν καὶ τὸ πικρότερον ἀδίκημα κατὰ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἔγραφον μὲ ἀπαραδειγμάτιστον διαστροφὴν τῶν πραγμάτων ὅτι ὁ «Βενιζέλος εἶνε ὁ ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ αἰσθήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ»! Θὰ φθάσῃ ἄρά γε μέχρι τοῦ Λονδίνου καὶ μέχρι τῆς καρδίας τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ ἡ χθεσινὴ φλογερὰ καὶ ὑπερήφανος ἀπάντησις, ἣν ἔδωκεν ὁ Ἑλληνικὸς λαός, διὰ τῆς μυριοστόμου κραυγῆς: «Κατάρα εἰς τὸν προδότην»; Θὰ φθάσῃ ἄρά γε μέχρι τῶν Ἀγγλικῶν ὀφθαλμῶν ἡ ἀστραπηβόλος εἰκών, τὴν ὁποίαν μέχρις οὐρανοῦ ἤγειρε χθὲς μὲ τὰς χεῖράς του ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὑψώσας τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ Βενιζέλου;

ΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΛΥΓΩΝΟΝ

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗΝ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΙ ΠΡΟ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΑΝΑΣΤΑΤΟΣ

Τὸ θέαμα τὰ ὁποῖον ἐνεφάνισαν χθὲς αἱ Ἀθῆναι, ποτὲ ἄλλοτε οὔτε τὸ παρουσίασαν, οὔτε καὶ θὰ τὸ ἴδουν.

Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας σχεδὸν ἡ πόλις ἦτο ἀνάστατος. Τίποτε ἄλλο δὲν ἠδύνατο κανεὶς ν' ἀντιληφθῇ, παρὰ μίαν πυρετώδη κίνησιν, μίαν νευρικότητα καὶ ἀνυπομονησίαν, ἥτις κατὰ τὰς πρώτας μεταμεσημβρινὰς ὥρας ἔλαβε τὴν μορφὴν γενικῆς Παναθηναϊκῆς ἐξόδου πρὸς τὸ Πολύγωνον. Μόνον μία θεομηνία σεισμοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ μᾶς χαρίσῃ τοιοῦτον πρωτοφανὲς θέαμα.

Αἱ Ἀθῆναι, κυριολεκτικῶς, ἐστράγγισαν! Χείμαρροι κόσμου πρωτοφανοῦς, ἀπὸ νέους, γέροντας, κυρίας, δεσποινίδας, παιδιά, κορίτσια, γενικῶς ὅσοι ἠδύναντο νὰ βαδίσουν καὶ τὰ μωρὰ ἀκόμη εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν μητέρων των, ἐξεχύθησαν ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ τὰς συνοικίας, ἀπὸ τὰ κέντρα, ἀπὸ τὰ προάστεια, καὶ συνέρρεον ὁμαδὸν δι' ὅλων τῶν ὁδῶν καὶ παρόδων πρὸς τὸ Πολύγωνον ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα, συναποκομίζων ἕκαστος καὶ τὸν λίθον τοῦ «ἀναθέματος», τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὰς ἀγκάλας, εἰς τοὺς ὤμους.

Εἰς τὴν πόλιν γενικὴ ἐρημία. Τὰ καταστήματα καὶ τὰ διάφορα κέντρα ἀπὸ τῆς 2ας ὥρας ἔκλεισαν. Μία μόνον κραυγὴ κυριαρχεῖ παντοῦ.

—Εἰς τὸ Πολύγωνον. Ἔμπρός!

—Ἀνάθεμα στὸν Προδότη.

—Ἀνάθεμα στὸν δολοφόνον.

ΛΙΘΩΝ-ΑΡΠΑΓΗ

Τὰ κύματα τοῦ κόσμου κατακλύζουν βαθμηδὸν τὴν ἀχανῆ ἔκτασιν τοῦ Πολυγώνου. Ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα οἱ Ἀθηναῖοι πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, εἰς πολυπληθεῖς καὶ ὀγκώδεις ὁμάδας, χύνονται πρὸς τὸ πεδίον φορτωμένοι λίθους. Τὸ θέαμα τῆς ... διαρπαγῆς καὶ τῆς μεταφορᾶς ἐνε πρωτότυπον. Ὅπου ὑπάρχει λίθος, ἀνεξαρτήτως μεγέθους ἢ χρησιμότητος, διαρπάζεται καὶ μεταφέρεται εἰς τὸ Πολύγωνον. Ἑτοιμόρροπος οἰκία, πλησίον τῆς Ἱππευτικῆς Σχολῆς κειμένη, φρουρεῖται ὑπὸ στρατιωτικῆς δυνάμεως διὰ νὰ μὴ κατακρημνισθῇ χάριν τῶν λίθων. Οἱ λίθοι ἄλλης ἀνεγερομένης οἰκίας μετεφέρθησαν πάντες εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀναθέματος.

Ἀτελεύτητος σειρὰ κάρρων διτρόχων καὶ τετρατρόχων, μὲ λόφους πετρῶν σύρεται πρὸς τὸ Πολύγωνον. Καὶ ἄλλα μὲν ἀνήκουν εἰς τοὺς ἐπιστράτους τῶν διαφόρων συνοικιῶν, καὶ ἐπὶ πάντων ὑπάρχει πινακὶς μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Οἱ ἐπίστρατοι Πετραλώνων διὰ τὸ ἀνάθεμα τοῦ προδότου». «Οἱ ἐπίστρατοι Θησείου διὰ τὴν κατάραν στὸ δολοφόνο». Ἄλλα δὲ ἀνήκουν εἰς διαφόρους ἐμπόρους... λίθων.

—Μία δεκάρα μιὰ πέτρα.

—Γιὰ τὸν προδότη παιδιά, ἐμπρός!

Λουστράκια φορτωμένα ἐπίσης μὲ σκληροὺς ὀγκολίθους κραυγάζουν.

—Στὴ φτήνεια. Μιὰ πεντάρα ἡ ἄσπρες καὶ μιὰ δεκάρα ἡ μαύρες πέτρες.

—Γιὰ τὸ δολοφόνο.

ΑΝΑΘΕΜΑ !

Ἡ ἀμιόσφαιρα σείεται ἀπὸ τὰς κραυγὰς καὶ τὰς κατάρας.

—Ἀνάθεμα στὸν Προδότη.

Ἀμάξια, αὐτοκίνητα, ποδήλατα διευθύνονται μέσα εἰς ἕνα συνταρακτικὸν πανδαιμόνιον πρὸς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως.

Οἱ ἐπίστρατοι τῶν διαφόρων συνοικιῶν κατέρχονται συντεταγμένοι κατὰ τετράδας, προηγουμένων μαύρων σημαιῶν.

Ἀντὶ ὅπλων κρατοῦν «ἐπ' ὤμου» τὰς ράβδους των, εἰς τὴν λαβὴν τῶν ὁποίων εἶνε κρεμασμένος ὁ λίθος τοῦ ἀναθέματος. Πολλοὶ μὲ ἰώθειον ὑπομονὴν ἐκκινοῦν ἀπὸ τὸ Παγκράτι, ἢ ἀπὸ τὸ Γκαζοχῶρι ἢ ἀπὸ ἄλλην ἀπομεμακρυσμένην συνοικίαν τῆς πόλεως, φορτωμένοι μὲ τεράστια ἀγκωνάρια. Οὔτε τὸ βάρος τὸ ὁποῖον τοὺς κάνει νὰ κύπτουν, οὔτε ὁ ἱδρὼς ὅστις ρέει ἀπὸ τὰ μέτωπά των τοὺς κάμνει ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν νὰ σταματήσουν διὰ νὰ ξεκουρασθοῦν. Βιάζονται ὅλοι νὰ ρίψουν μίαν ὥραν ἐνωρίτερον τὸν «λίθον τοῦ ἀναθέματος» εἰς τὸν προδότην.

Γέροντες πάλλευκοι μόλις ὑποβαστάζοντες τὰ χρόνια των, ἐκράτουν καὶ αὐτοὶ λίθους ὅσον ἠδύνατο ὁ καθένας μεγαλείτερον, ἐνῷ παιδάκια, μτεμπέδες ἀκόμη ἐκράτουν καὶ αὐτὰ τὸ λιθαράκι των διὰ νὰ τὸ πετάξουν εἰς τὸν σωρὸν τοῦ ἀναθέματος μαζὶ μὲ τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμμᾶ των.

Κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῶν ὁποίων ἡ περιποίησις τῶν χειρῶν τὰς ἀπασχολεῖ ὥρας καθ' ἡμέραν ἐκράτουν ἀληθινὲς κοτρώνες μὲ πολλοὺς κινδύνους νὰ πάθῃ ἡ ἀπαλότης καὶ ἡ λευκότης τῆς ἐπιδερμίδος. Κύριοι, νεαροί, κομψευόμενοι, ὑπάλληλοι.

ΟΙ ΜΑΡΜΑΡΑΔΕΣ

Πολυπληθὴς ὁμὰς μαρμαράδων κρατεῖ ἐπ' ὤμου τεράστια τεμάχια μαρμάρων μαυρισμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Προηγεῖτο εἰς ἐξ αὐτῶν μὲ μίαν τετράγωνον πλάκα ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε χαραγμέναι μὲ μαῦρα γράμματα, αἱ λέξεις.

—Ἀνάθεμα καὶ κατάρα εἰς τὸν προδότην Βενιζέλον.

Ἄλλη ὁμὰς ἐπὶ ἁμαξῶν, αἱ ὁποῖοι εἶνε κατα φορτοι ἀπὸ λίθους σκορπᾷ εἰς τὰ πλήθη μακρὰ ἔντυπα τὰ ὁποῖα φέρουν τὰ ἑξῆς.

—Κατάρα καὶ ἀνάθεμα. Ὁ ἐκ μέρους τῶν γνησίων καὶ ἀφιλοκερδῶν Μικρασιατῶν, τῶν γνωριζόντων τὴν θέσιν τοῦ ζητήματος αὐτῶν καὶ τὰς ἐθνικάς των ὑποχρεώσεις, λίθος ἀναθέματος, κατὰ τοῦ καταστροφέως τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως τοῦ ἀπασιοῦ τούτου προδότου τῆς πατρίδος καὶ κατηραμένου Βενιζέλου.—Γνήσιοι Ἕλληνες Μικρασιᾶται.»

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ

«Ὁ χῶρος τοῦ ἀναθέματος πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Πολυγώνου εἶχεν ἐκσκαφῆ εἰς μέγα βάθος, μέγας δὲ ὀγκόλιθος εἶχε τοποθετηθῆ ἐν τῷ μέσῳ του. Ἐπὶ τοῦ ὀγκολέθου ἐστηρίζετο αἱμύφυρτον κρανίον ταύρου μὲ τὰ μακρὰ ἰσχυρὰ του κέρατα καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ἐπὶ μικροῦ μαρμάρου.

«Ἀνάθεμα εἰς τὸν προδότην καὶ τοὺς συνενόχους του.»

ΤΟ ΟΜΟΙΩΜΑ

Ἐνῷ τὸ πεδίον σείεται ἀπὸ τὰς ἀρὰς καὶ τὰ ἀναθέματα, φαίνεται μακρόθεν ἐκ τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων εἰς ναύτης φέρων ἐπ' ὤμου ὁμοίωμα τοῦ Βενιζέλου, τὸ ὁποῖον συνίστατο ἀπὸ ράκη, περιτετυλιγμένον δι' ὑφάσματος φαιοῦ καὶ παραγεμισμένον δι' ἀχύρων. Εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ ἦτο ἐπικολλημένη φωτογραφία τοῦ Βενιζέλου.

Εὐθὺς ὡς τὸ πλῆθος τὸ ἀντελήφθη, τόση ἦτο ἡ ὁρμή του ὥστε ἤρχισε νὰ ρίπτῃ κατ' αὐτοῦ λίθους, ἐξ οὗ ἠπειλήθησαν δυστυχήματα. Ρίπτεται κατ' αὐτοῦ, ὀγκοῦται, τὸ γιουχαΐζει, τὸ πλήττει μὲ ράβδους καὶ ξύλα καὶ τὸ πυροβολεῖ. Ὅλοι φρυάττουν.

—Κατάρα στὸν προδότη.

Σιγὰ-σιγὰ ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνθρωποθάλασσα κατακλύζει μὲ μαῦρα λάβαρα καὶ ποικιλοσχήμους πινακίδας τὸ μέρος ὅπου ὁ χῶρος τοῦ ἀναθέματος καὶ ἀρχίζει νὰ ρίπτῃ τὸν λίθον τῆς κατάρας. Ὁ κόσμος φρικᾷ, ἀνατείνει τὰς χεῖρας καὶ μὲ τὰς παλάμας τεταμένας ἐπαναλαμβάνει πολλάκις.

—Ἀνάθεμα καὶ κατάρα στὸν προδότη.

—Ἀνάθεμα καὶ κατάρα στὸν κακοῦργο.

—Ἡ γῆ νὰ μὴ δεχθῇ τὸ ἄθλιον πτῶμά του.

—Ἡ μαύρη ψυχή του νὰ μὴ σύρῃ ἔλεος.

—Κατάρα, ἀνάθεμα.

Καὶ ὁ καθένας τώρα ρίπτει τὴν πέτρα του. Γέροι, νέοι, γυναῖκες, παιδάκια, πλούσιοι, πτωχοί, ἀρσακιάδες, μαθήτριαι, φοιτηταί, ἐπίστρατοι ρίπτουν τὸν λίθον τους.

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἐν τῷ μεταξὺ διασχίζει τὰ πλήθη πεντὰς ἁμαξῶν, τῶν ὁποίων ἐπιβαίνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τοῦ Π. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου καὶ τοῦ ἐνταῦθα παρευρισκομένου ὡς ἀπελαθέντος Μητροπολίτου Ἀργυροκάστρου Βασιλείου ὑπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ λαοῦ.

—Ἀνάθεμα στὸν Προδότη.

Τῆς ἱερατικῆς πομπῆς ἕπεται μικρὸν ἐφίππον στρατιωτικὸν σῶμα.

Ὁ κόσμος ἀποκαλύπτεται διηνεκῶς κατὰ τὴν διέλευσίν της, δεχόμενος τὰς εὐχὰς τῶν Σεβασμιωτάτων.

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἡ πομπὴ προσεγγίζει εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀναθέματος, αἱ δυσκολίαι γίνονται μεγαλείτεραι καὶ αἱ ἅμαξαι καθίστανται ἀδύνατον νὰ προχωρήσουν.

Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλοὺς κόπους κατέρθασεν ἡ συνοδεία εἰς τὸν τόπον τοῦ λιθίνου σωροῦ.

Αἱ σημαῖαι τὴν στιγμὴν ἐκείνην σείονται εἰς χαιρετισμόν, καὶ χέρια ὑψώνονται εἰς ὀργὴν τοῦ Προδότου.

—Ἀνάθεμα τὸν πατέρα σου, ἀκούεται μία φωνή, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ χίλια στόματα.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΙ

«Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν Ἁγίων Συνοδικῶν, ρίπτει πρῶτος ἐπὶ τοῦ σωροῦ λίθον ἀναθέματος, λέγων·

«Κατὰ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, συλλαμβάνοντος ἀρχιεπεῖς καὶ ἐπιβουλευομένου τὴν Βασιλείαν καὶ τὴν Πατρίδα, ἀνάθεμα ἔστω».

Τὸν Σ. Μητροπολίτην ἀκολουθοῦν οἱ λοιποὶ Συνοδικοὶ ὡς καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης τοῦ Στόλου, ὅστις μάλιστα ἀπήγγειλε καὶ τὸ κατηγορητήριον τῆς Τριανδρίας, θεῖον καὶ ἀνθρώπινον κα-

ΠΕΝΝΙΕΣ

— Τὸ Βασιλικὸν θέατρον παρεχωρήθη, τῇ ὑψηλῇ ἐπινεύσει τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, εἰς τὴν δεσποινίδα Μαρίκαν Κοτοπούλη καὶ τὸν ὑπ' αὐτὴν θίασον.

— Ἡ ἐξαιρετικὴ καλλιτέχνις τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου τῶν παραστάσεών της, τὰς ὁποίας θ' ἀποτελέσουν αἱ παλαιαὶ καλαὶ ἐπιτυχίαι της, «Τ' ὄνειρον θερινῆς νυκτὸς» κλπ.

— Πόσον φαντάζεσθε ὅτι πωλοῦνται τὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια εἰς ἓν ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα χαρτοπωλεῖα, ἔφως τὸ μεγαλείτερον ὅλων;

— Μόνον τριάντα λεπτὰ τὸ ἕν. Καὶ αἰτία τούτου ὄχι βέβαια ἡ ἐμπορικὴ αἰσχροκέρδεια, ἀλλὰ ὁ ἀποκλεισμός!

— Τοὐναντίον μικροπωλῆται τῶν ὁδῶν πωλοῦν ἀντὶ σαράντα μόνον λεπτῶν ὁλόκληρα οἰκονομικώτατα λαμπάκια.

— Λοιπὸν αἱ τεσσαρακοντάλεπτοι σαρδίναι τοῦ κουτιοῦ, αἱ πωλούμεναι εἰς τὰς ὁδούς, εἶνε φρεσκόταται καὶ γευστικώταται.

— Καὶ ὁ φαγὼν μεμαρτύρηκε.

— Περιεκτικωτάτην καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῆς καλουμένης διακοσμητικῆς ζωγραφικῆς ἀποτελεῖ μία προθήκη βιβλιοπωλείου τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

— Εἶνε ἔργα τῆς γνωστῆς Ρωσσίδος καλλιτέχνιδος κυρίας Μπορζὲκ, τὰ ὁποῖα ἐκπλήσσουν ὄχι ὀλίγον τοὺς ἀδαεῖς.

— Εὐφυὴς λωποδύτης ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς νόστιμον ἐπεισόδιον χθὲς εἰς τὸ Θησεῖον.

— Ὑποκριθέμενος τὸν μυστικὸν ἀστυνόμον διέτασσε τοὺς χωροφύλακας μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἔναρξιν κάποιας βρωμοδουλειᾶς.

— Ἀπυχῶς, τολμηρὸς ἔφεδρος δεκανεὺς —ὁ Σ. Λαγοδήμος τοῦ ἐζήτησε τὸ μπιλιέτο του καὶ ὁ δυστυχὴς τἆχασε, ὁδηγηθεὶς εἰς τὸ 4ον τμῆμα διὰ... νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνομά του.

— Ἀπὸ αὔριον ἀνοίγει εἰς τὸ θέατρον «Διονύσια» καὶ εἰς σαλονάκι αὐστηρῶς Ἑλληνικὸν μικρὰ ἔκθεσις τοῦ ζωγράφου κ. Ε. Θωμοπούλου.

— Ὁ καλλιτέχνης ἐκθέτει πεντήκοντα πίνακάς του, ὅλους σχεδὸν τοπεῖα Ἀττικά, ἀλλὰ ἄρτια εἰς μορφὴν καὶ χρῶμα.

— Εἰς τὸ «Πανελλήνιον» κάθε βράδυ μὲ τὸ κλείσιμον ἡ ὀρχήστρα παίζει τὸ «Ὁ Βασιλεὺς προστάζει».

— Ἐννοεῖται τὸ ὡραῖον θούριον τραγουδεῖται ἀπὸ τοὺς θαμῶνας ὀρθίους πάντοτε καὶ ζητωκραυγάζοντας.

— Ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ θιάσου δίδονται εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον αἱ τελευταῖαι του παραστάσεις. Ἀπόψε ἡ «Εὔα» τοῦ Λέχαρ.

— Ἀπὸ τοῦ Σαββάτου θὰ συνεχίσῃ τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ Δημοτικὸν μὲ τὸ «Ἐιφὶρ Φαλὲρ», εἰς τὸ ὁποῖον προσετέθησαν ἐπίκαιρα νούμερα καὶ σκηναί.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πολεμοῦμεν ὅπως καπνίζομεν. Καπνίζομεν καταρώμενοι τὸν καπνὸν καὶ πολεμοῦμεν καταρώμενοι τὸν πόλεμον. Καὶ αὐτοὶ οἱ θιασῶται τοῦ πολέμου τὸν ἀποκαλοῦν ἀναγκαῖον κακόν. Πάντως κακόν, τὸ ὁποῖον εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν ἔλειπε ἢ ἂν ἠδύνατο νὰ λείπῃ, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς δὲν δύναται. Ὅπως ὁ μόχθος, ὁ πόλεμος εἶνε κατάρα τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καὶ πρέπει νὰ περιληφθῇ εἰς τὴν κατάραν μὲ τὴν ὁποίαν ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὴν Ἐδὲμ ὁ Πρωτόπλαστος. «Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖς τὸν ἄρτον σου». Καὶ ὁ πόλεμος παρουσιάζεται ὡς συνολικὸς μόχθος περὶ ὑπάρξεως, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὸν μόχθον τοῦτον δὲν χύνεται μόνον ἱδρώς, ἀλλὰ καὶ αἷμα, αἷμα πρὸ πάντων.

Εἰς ἓν περιοδικὸν ἀνέγνωσα πρό τινος τὴν ἑξῆς γνώμην: «Ὁ πόλεμος εἶνε ἐσχάτη ἀνηθικότης, ἥτις δὲν ἐξιλεόνεται παρὰ μόνον ἂν ἀποτελέσῃ σταθμὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπότης θὰ πάρῃ καλλίτερον δρόμον». Ἀλλὰ πόσοι ἐκ τῶν ἀπειραρίθμων πολέμων, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν τοιοῦτον ἐξιλασμόν; Ἐλάχιστον. Μετὰ τοὺς πολέμους οἵτινες ὑπερήσπισαν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν κατὰ τῆς Ἀσιατικῆς βαρβαρότητος, μετὰ τοὺς πολέμους τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Βυζαντίου, οἵτινες συνεχίζουν τὸν ἀγῶνα τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τῶν βαρβάρων, πρέπει νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν διὰ νὰ συναντήσῃ ἄλλον πόλεμον εὐεργετικὸν διὰ τὸν κόσμον.

Ὅλοι οἱ πόλεμοι τοῦ μεσαίωνος καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ